ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Wildové a soudkyň JUDr. Blanky Bendové a Mgr. Kateřiny Sedlákové ve věci

žalobce: **JUDr. Ing. František H. DSc., MBA** narozený xxx,
xxx,
zastoupený JUDr. Janem Hájkem, advokátem
sídlem Masarykova 1120/43, 400 01, Ústí nad Labem

proti
žalované : **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti,**
sídlem Vyšehradská 16, 128 10, Praha 2 - Nové Město,
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2

o zaplacení 1 522 943 387 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 5. října 2018, č. j. 23 C 20/2017-227, ve spojení s opravným usnesením téhož soudu ze dne 23. srpna 2019, č. j. 23 C 20/2017-266,

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku o věci samé (výrok II.) a ve výroku o náhradě nákladů řízení (výrok III.) **potvrzuje**.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 1 075 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), zamítl žalobu se žádostí o zaplacení 1 522 942 312 Kč (výrok II.) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení 5 100 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Abrahámová.

2. Rozhodl v řízení, v němž se žalobce domáhal zaplacení výše uvedené částky s tvrzením, že rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 9. 2008, sp. zn. 50 T 10/2004, byl zproštěn podle § 226 písm. b/ trestního řádu všech skutků dle obžaloby Krajského státního zastupitelství ze dne 30. 12. 2004, sp. zn. 2 KZV 221/98-3134, a na základě jím podaného odvolání, pak byl rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 2010, sp. zn. 6 To 17/2010, zproštěn obžaloby u většiny skutků, podle § 226 písm. a/ trestního řádu. Dne 10. 3. 2000 byl žalobce nezákonně zadržen se svými dětmi bez souhlasu státního zástupce na hraničním přechodu Starý Hrozenkov při návratu z dovolené ze Slovenské republiky do České republiky. Následně mu bylo Policií ČR – Krajským úřadem vyšetřování v Ústí nad Labem, ČVS: KVSV-246/20-Hz-98 sděleno obvinění pro trestný čin podvodu ve smyslu § 250 odst. 1, 4 trestního zákoníku, spáchaném ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákoníku a následně byl vzat do vazby. Obvinění bylo odůvodněno tím, že jako předseda představenstva Xxx a. s. měl rozhodnout, nebo jako člen úvěrové a depozitní komise spolurozhodovat, o poskytnutí úvěru podnikateli Petru F., když měl údajně vědět, že tento je dlužen a úvěry nesplácí. Žalobce tvrdil, že v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním mu vznikla škoda ve výši 1 522 943 387 Kč. Žalovanou částku tvoří 1/ **vynaložené náklady na obhajobu ve výši 350 404 Kč** poskytnutou obhájci JUDr. Miroslavou Kohoutovou a JUDr. Václavem Teubnerem, 2/ **ušlý zisk ve výši 18 000 000 Kč za znemožnění výkonu povolání advokáta** v době od 2. 2. 2005 do 31. 12. 2010, 3/ **ušlý zisk ve výši 707 006 004 Kč za nerozmnožení majetkových hodnot,** které žalobce vlastnil k datu 7. 3. 2000 (žalobce byl od počátku devadesátých let aktivně zapojen do podnikatelské činnosti, a to ne jen jako osoba samostatně výdělečně činná, ale zejména jako zakladatel, společník, akcionář a člen statutárních orgánů řady obchodních společností, z níž mu plynuly příjmy nebo, v nichž měl majetkové účasti, významně se podílel nejen na činnosti obchodních společností, na správě nemovitostí a na trhu s potravinami, zejména v oblasti pekárenského průmyslu, současně byl akcionářem obchodní společnosti XXX a.s., významně se angažoval jako manažer a znalec potravinářských komodit a finančního trhu, měl vazby na zahraniční podnikatelské kruhy, jak v oblasti bankovního sektoru tak v oblasti dalších komodit), a které by za období roku 2000 – 2010 zhodnotil (ušlý zisk vyčíslil na základě znaleckého posudku č. 615/40/12 ze dne 23. 7. 2012 znaleckého ústavu Ostravská znalecká a.s.). Konečně žalovanou částku tvoří 4/ **ušlý zisk ve výši 797 586 979 Kč,** který žalobce žádal s tvrzením, že výkonem vazby mu byla znemožněna **investice spočívající ve výstavbě nejméně 67 vilek na Xxx**, podle smlouvy ze dne 16. 2. 2000, která měla po odečtu všech nákladů přinést příjem pro žalobce a jeho smluvního partnera Xxx, dále i jen „XXX." nejméně 20 000 000 CYP (kyperských liber). Po odečtení nákladů podle studia autorizovaného auditora ze dne 7. 2. 2000 by zisk z realizace výstavby činil cca 14 469 223 CYP (kyperských liber). Žalobce měl do investice vložit částku 46 380 750 Kč. K datu ukončení realizace investice cca do dvou let, tj. 11. 3. 2002, by výše zisku činila částku 797 586 979 Kč (pro žalobce 50%). Dále podle dohody o narovnání ze dne 6. 6. 2011 vznikl žalobci závazek poskytnout XXX. za výše uvedenou zmařenou investici částku 398 793 489 Kč. Ve smlouvě o společném podnikání se smluvní strany dohodly, že vytvoří partnerskou společnost se vzájemnou padesátiprocentní účastí, XXX. vloží do podniku vlastněnou nemovitost, zpracuje architektonické výkresy a opatří potřebná stavební povolení pro provedení investice, jeho vklad byl sjednán ve výši 75 000 kyperských liber. Žalobce pak měl zajistit vklad ve výši 75 000 kyperských liber, tato částka měla být do projektu vložena formou splátek v průběhu šesti měsíců následujících po podpisu smlouvy. Zahájení trestního stíhání žalobce a zejména uvalením koluzní vazby na jeho osobu, tak bylo znemožněno žalobci realizovat výše uvedenou investici.

3. Žalobce uplatnil dne 19. 11. 2012 v souvislosti s trestním řízení vedeným u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 50 T 10/2004 a vykonanou vazbu nárok na náhradu škody u žalované, přičemž jeho žádosti bylo částečně vyhověno, což žalovaná sdělila žalobci svým stanoviskem ze dne 11. 10. 2013. Co se týká požadavku na náhradu nákladů obhajoby, žalovaná uznala nárok důvodný co do částky 368 674 Kč za náklady na obhajobu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Abrahámová.

poskytnutou JUDr. Kohoutovou, a co do částky 1 065 887,42 Kč za obhajobu poskytnutou JUDr. Teubnerem. Následně pak shledala důvodným požadavek na úhradu nákladů obhajoby ve výši 52 761 Kč, ohledně částky 350 404 Kč neshledala požadavek opodstatněným. Ohledně nároku na náhradu ušlého zisku za znemožnění vykonávat funkci advokáta uvedla, že v době rozhodování České advokátní komory, dále jen „ČAK" o žádosti žalobce o zapsání do seznamu advokátů byl sice žalobce trestně stíhán, ale nebyl pravomocně odsouzen, s ohledem na presumpci neviny, na žalobce bylo nutno nahlížet jako osobu bezúhonnou. Žalobce nevyužil obranných prostředků, které mu skýtá zákon, vůči zamítavému rozhodnutí ČAK o jeho žádosti o zapsání do seznamu advokátů, nepředešel tak vzniku tvrzené škody (zanedbal obecnou prevenční povinnost), čímž došlo k přerušení případné příčinné souvislosti. Nadto tvrzená škoda jak co do základu, tak co do výše je nepřesvědčivá. Sám žalobce k dotazu soudu sdělil, že po té, co byl zapsán k 1. 5. 2011 do seznamu advokátů, advokátní praxi nevykonával a vrátil se k blíže nespecifikovaným činnostem. Žalobce v oblasti poskytování právních služeb nikdy v minulosti nepůsobil, netvrdil ani žádné konkrétní a relevantní skutečnosti, z nichž by bylo lze s pravděpodobností blížící se jistotě usoudit, že by skutečně získal „zakázky" a z nich by „generoval" tvrzený zisk. Ohledně požadavku na ušlý zisk za nerozmnožení majetkových hodnot namítla, že žalobce pouze obecně konstatuje své pozice v různých společnostech, aniž by konkrétně tvrdil, jakými aktivitami mělo dojít v případě, že by nebyl trestně stíhán, k „zhodnocení jeho kapitálu", a co oním „kapitálem rozumí". Žalobce pouze obecně uvádí, že mu měl vzniknout ušlý zisk jeho aktivitami na potravinářském a finančním trhu, z autorství odborných publikací, členství v legislativní komisi xxx, z účasti na odborných seminářích apod. Konečně ani požadavek na úhradu ušlého zisku za zmaření investice - výstavby vilek na Xxx neshledala důvodným, neboť existence podnikatelského projektu byť i ve fázi realizace, nadto vyjádřeného jen v architektonické studii, založeného na víře v získání kupujících, bez toho aniž by tato víra byla reálně transformována v právně relevantní formě zakládající předpoklad (opět hraničící s jistotou), že projekt přinese očekávaný zisk, opět nenaplňuje obsah ušlého zisku. Tvrzení žalobce o existenci finančních prostředků, s nimiž disponoval v „rozhodném období", je více než vágní.

4. Prvostupňový soud řízení zastavil usnesením ze dne 25. 4. 2017, č. j. 23 C 20/2017-174, ohledně částky 4 972 643 Kč (část nároku na náhradu obhajného), když částka 1 487 315 Kč byla žalovanou žalobci zaplacena a ve zbývající části byla vzata zpět, jelikož žalobce nedohledal podklady k jejímu prokázání.

5. Soud I. stupně zjistil následující skutkový stav věci. JUDr. František H. a JUDr. Miroslava Kohoutová uzavřeli dne 9. 3. 2000 smlouvu o poskytování právní pomoci ve věci obhajoby, vedené u PČR, Krajského úřadu vyšetřování v Ústí nad Labem ČVS: KVV - 246/20 - HZ – 98. JUDr. František H. a JUDr. Václav Teubner uzavřeli dne 13. 12. 2001 smlouvu o poskytování právní pomoci v obhajobě v trestní věci vedené u PČR v Ústí nad Labem ČVS: KVV – 246/20 – HZ-98.

6. Žalobce žádal o zápis do seznamu advokátů k datu 1. 3. 2005. Rozhodnutím předsedy ČAK, JUDr. Vladimíra Jirouska, ze dne 2. 2. 2005 č. 02-409/2005 bylo prokázáno, že předseda České advokátní komory rozhodl, že se JUDr. František H., narozen xxx nezapisuje do seznamu advokátů ČAK, neboť nesplňuje podmínku stanovenou v § 5 odst. 1 písm. d/ zákona o advokacii. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí se podává, že i při respektování zásady, že pokud nedošlo k pravomocnému odsouzení, nelze nikoho považovat nebo označovat za vinného, nelze pominout ustanovení § 9 odst. 2 písm. a/ zákona č. 85/1996 Sb., podle něhož ČAK může pozastavit výkon advokacie tomu advokátovi, proti němuž bylo zahájeno trestní stíhání pro úmyslný trestný čin. Takové podezření zcela nepochybně ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie ve smyslu § 8 odst. 1 písm. c/ shora citovaného zákona. Rozhodnutí obsahuje poučení o možnosti podání opravného prostředku ten, kdo nebyl ve lhůtách stanovených zákonem o advokacii zapsán do seznamu advokátů nebo do seznamu advokátních koncipientů, se může obrátit na soud, aby o jeho právu rozhodl (§ 55b odst. 1 písm. a/ zákona o advokacii).

Sdružení bytových družstev a společenství vlastníků ČR, z.s. sídlem Praha 1, Těšnov 5, jménem svého předsedy prohlásilo, že dlouhodobě nejméně od roku 2003 usilovalo o to, aby JUDr. František H., jako autor řady odborných publikací, expert na družstevní, obchodní a bytové právo, pro členskou základnu sdružení, která čítá cca 1 850 družstev a SVJ, otevřel advokátní kancelář, aby zabezpečila právní a poradenské služby v této oblasti. Dopisem JUDr. Ivana Přikryla z Úřadu vlády České republiky ze dne 21. 7. 2006 bylo prokázáno, že v návaznosti na usnesení vlády ze dne 31. 5. 2006 byl žalobce jmenován členem výboru pro družstevní právo. Představenstvo Xxx České republiky usnesením ze dne 28. 4. 2004 jmenovalo žalobce do komise pro otázky družstevního práva zřízené při družstevní asociaci ČR. Mandátní smlouvou ze dne 13. 2. 1996, listinou ministra školství mládeže a tělovýchovy ze dne 8. 2. 1999 bylo prokázáno, že žalobce byl jmenován s účinností od 15. 2. 1999 členem správní rady Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem, z této funkce byl odvoláván s účinností od 8. 3. 2001.

7. Listinou ze dne 7. 2. 2000, označenou jako „Odhad výše zisku z realizované výstavby“, byl vyhodnocen hrubý zisk dosažený realizací výstavby na pozemku xxx v souladu s podklady uvedenými na straně 2 zprávy, kdy zkoumaný majetek představuje stavební parcelu situovanou ve správní oblasti obce xxx. Podíl zkoumaného majetku spadá do volného vlastnictví registrovaného na jméno Panagiotis Achilleos a spol. Odhad zisku z realizace výstavby je uveden ve výši 14 469 223 kyperských liber, přičemž tento zahrnuje hodnotu pozemku, náklady na rozdělení parcel, hrubou hodnotu stavby, úroky, výstavbu domu, poplatky agentuře propagace, marketing, hodnotu půdy i úroky z hodnoty pozemku. Zápisem nemovitého majetku Kyperské republiky bylo potvrzeno vlastnictví nemovitostí XXX. v oblasti xxx s podílem 4/12. Smlouvou ze dne 16. 2. 2000 bylo prokázáno, že Panagiotis Achilleos z Limassolu, Kypr (smluvní strana 1.) a František H. (smluvní strana 2.) stvrdili, že smluvní strana č. 1 je vlastníkem reality situované v xxx a přeje si realitu zkultivovat a ve spolupráci se smluvní stranou č. 2 tak již učinila. Jelikož smluvní strana č. 2 již realitu navštívila a disponuje finančními prostředky, hodlá se tato angažovat při kultivaci uvedené reality. Smluvní strany se dohodly, že vytvoří partnerkou společnost se vzájemnou 50% účastí. Smluvní strana č. 1 do projektu vloží realitu, zpracuje architektonické výkresy a opatří potřebná stavební povolení pro kultivaci reality. Smluvní strana č. 2 se zavázala přispět hotovostí ve výši 750 000 kyperských liber, tato bude do projektu vložena formou splátek, a to v průběhu 6 měsíců následujících po podpisu smlouvy, zisk z projektu se bude dělit rovným dílem. Smluvní strana č. 2 se zavázala uhradit do 2 měsíců od podpisu této smlouvy částku 100 000 kyperských liber s tím, že finanční prostředky budou uloženy na účet, jenž bude pro obě strany založen v Bank of Cyprus Limassol s podpisy zástupců obou stran do 1 měsíce od data podpisu smlouvy. Smlouva je opatřena „datem 6. 6. 2011“ a nečitelnými podpisy. Listinou nazvanou „Narovnání ze dne 6. 6. 2011“ bylo prokázáno, že Panagotis Achilleos a František H. uvedli : „Pokud jde o smlouvu o společném podnikání, kterou jsme vzájemně podepsali dne 16. 2. 2000 a která byla zrušena z důvodu rok *trvajícího zmizení* pana Františka H., aniž se panu Panayotisovi Achilleos jakýmkoliv způsobem *ozval*, následovalo zrušení projektu, finanční ztráty a ztráta zisku na straně pana Panagotise Achilleose, jenž který pro projekt zpracoval architektonické plány a studie. Obě smluvní strany se podle tohoto dokumentu dohodly, že pan František H. uhradí panu Panagotis Achilleos jakožto obecnou náhradu způsobené škody 50 % z jakéhokoliv možného odškodného proplaceného ve věci smlouvy o společném podnikání Františku H. z ČR za jeho nezákonné věznění, a to jako plnou kompenzaci *jeho požadavku* smlouvu o společném podnikání zrušit. Obnos ve výši 50 % jakéhokoliv odškodnění ve věci smlouvy o společném podnikání bude panem Františkem H. panu Panayotisovi Achilleosovi uhrazen do 30 dnů od obdržení příslušného odškodnění ze strany České republiky. Toto narovnání bylo smluvními stranami dosaženo po dlouho trvajícím jednání a je oběma smluvními stranami považováno za narovnání spravedlivé“. Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 8. 2005, sp. zn. 50 T 10/2004, byly zajištěny peněžní prostředky na účtu číslo xxx USD vedeném u Československé obchodní banky majitelky Jarmily

H.. Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 5. 2006, sp. zn. 50 T 10/2004 bylo zrušeno zajištění peněžních prostředků na účtu číslo xxx USD vedeném u Československé obchodní banky a.s. na jméno majitelky Jarmile H.. Potvrzením JUDr. Jarmily H. ze dne 6. 9. 2016 bylo prokázáno, že její bývalý manžel měl po dobu trvání manželství, tedy i v roce 2000, neomezené dispoziční právo k účtům vedeným u Komerční banky, ČSOB, HVB Bank Czech republic a právo k volnému použití těchto finančních prostředků, neboť byly v převážné míře výsledkem jeho podnikatelské činnosti.

8. Žalobce předložil znalecký posudek znaleckého ústavu Ostravská znalecká a.s., jehož úkolem bylo zjistit tržní hodnotu v posudku vymezené části majetku JUDr. H. k datu 10. 3. 2000 a dále pak zodpovědět, jak by bylo možno průměrně zhodnotit kapitál ve výši části majetku vlastněného JUDr. H. k datu 10. 3. 2000 za období od března 2000 do listopadu 2000 a jak by tento kapitál mohl zhodnotit občan, který je nadán speciálními schopnostmi, znalostmi a dovednostmi z oblasti podnikové ekonomiky, bankovnictví a kapitálových trhů. V závěru znaleckého posudku č. 615/40/12 ze dne 23. 7. 2012 Ostravské znalecké a.s. je uvedeno, že k datu 10. 3. 2000 činila tržní hodnota v posudku uvedené části majetku JUDr. H. celkem částku 399 mil. Kč, přičemž tuto částku tvoří 108 mil. Kč za 100% akciový podíl ve společnosti AVM Korp, a.s., 75 mil. Kč za 50% obchodní podíl ve společnosti Inpercom, s.r.o. a 92 mil. Kč nemovitý majetek. Znalecký posudek vychází z předpokladu, že majetek JUDr. H. v období uvalení vazby bylo možno vcelku využít pro investování a stejně tak bylo možno uvažovat s reinvesticemi generovaného kapitálu v plné výši, pracuje s různými modelovými situacemi (viz. odst. 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a v závěru stanoví, že za období od března 2000 do listopadu 2010 mohl občan nadán specifickými schopnostmi, znalostmi a dovednostmi v oblasti podnikové ekonomiky, bankovnictví a kapitálových trhů zhodnotit kapitál ve výši 399 mil. Kč v intervalu 275 mil. Kč až 800 mil. Kč.

9. Soud I. stupně po citaci zák. ust. § 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) shledal žalobu zčásti důvodnou. V daném případě trestní stíhání žalobce neskončilo pravomocným odsouzením, tedy byl naplněn první předpoklad odpovědnosti za škodu, kterým je existence nezákonného rozhodnutí dle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že nárok byl u žalované předběžně uplatněn, ve smyslu § 14 odst. 1, 3 zákona č. 82/1998 Sb., uspokojen byl pouze částečně, proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.).

10. Pokud jde o nárok na náhradu nákladů obhajoby, pak soud I. stupně shledal důvodným nárok na náhradu za úkon právní služby ze dne 6. 6. 2000 – žádost o propuštění JUDr. H. z vazby podaná k Okresnímu soudu v Ústí nad Labem ve výši ½ odměny, tj. v částce 1 000 Kč dle ust. v § 11 odst. 2 advokátního tarifu, neboť žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu dle § 250 odst. 1, 4 trestního zákona s horní sazbou 12 let, za něž náleží do 31. 8. 2006 odměna ve výši 2 000 Kč (§ 10 odst. 3 písm. d/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu ve znění do 31. 8. 2006), společně s hotovým výdajem ve výši 75 Kč. Ostatní požadavek na náhradu nákladů obhajoby důvodným neshledal – *a/ úkon dne 13. 3. 2000 – nahlížení do spisu u Okresního soudu v Ústí nad Labem* není samostatným úkonem právní služby, je součástí úkonu právní služby podle § 11 odst. 1 písmeno a/ advokátního tarifu (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1107/13), *b/úkon ze dne 12. 9. 2000 – návštěva u Okresního soudu v Ústí nad Labem za účelem ověření skutečnosti, zda se ve spise nachází dokument*, není úkonem právní služby nahlížení do spisu po skončení vyšetřování, *c/ úkon ze dne 6. 11. 2000 – vyjádření ke sdělení obvinění,* není úkonem právní služby a nebylo prokázáno provedení tohoto úkonu právní služby obhájcem žalobce, *d/ úkon ze dne 13. 3. 2001 – vyjádření ke sdělení obvinění,* není úkonem právní služby a učinil ho sám žalobce, *e/ úkon ze dne 5. 3. 2001 - podání Ministerstvu spravedlnosti ČR ze dne 3. 3. 2001,* nebylo prokázáno, že by tento úkon činil JUDr. Vratislav Kohout v substituci

za JUDr. Kohoutovou, nejednalo se o substituční zastoupení, *f/úkony ze dne 13. 3. 2000, 14. 3. 2000, 16. 3. 2000, 18. 4. 2000, 4. 7. 2000, 9. 4. 2000, 10. 4. 200, 20. 6. 2000, 22. 6. 2000, 23. 6. 2000, 4. 7. 2000, 6. 7. 2000, 8. 7. 2000, 9. 7. 2000, 14. 7. 2000, 27. 7. 2000, 29. 7. 2000, 4. 8. 2000, 8. 8. 2000, 9. 8. 2000, 11. 8. 2000, 16. 8. 2000, 17. 8. 2000, 24. 8. 2000, 26. 8. 2000, 28. 8. 2000, 1. 9. 2000, 14. 9. 2000, 15. 9. 2000, 19. 9. 2000, 21. 9. 2000, 23. 9. 2000, 1. 10. 2000, 3. 10. 2000, 6. 10. 2000, 10. 10. 2000, 4. 11. 2000, 16. 11. 2000, 18. 11. 2000, 20. 11. 2000, 24. 11. 2000, 13. 12. 2000, 14. 12. 2000, 15. 12. 2000, 31. 12. 2000, 4. 1. 2001, 7. 1. 2001, 13. 1. 2001, 14. 1. 2001, 17. 1. 2001, 18. 1. 2001. 2. 2. 2001, 3. 2. 2001, 9. 2. 2001 – porady s klientem,* žalobce přes poučení, jehož se mu dostalo před prvostupňovým soudem neunesl důkazní břemeno ohledně obsahu porad a jejich vztahu k trestnímu řízení žalobce, *g/ úkon dne 15. 12. 2001 – vyhotovení žádosti o přezkoumání postupu vyšetřovatele,* za tento úkon byla přiznána odměna ve výši ½ žalovanou, polovina odměny je požadována nedůvodně, neboť jde o úkon právní služby dle ust. § 11 odst. 2 cit. vyhl. *h/úkon 18. 2. 2002 – vyhotovení stížnosti proti usnesení vyšetřovatele*, za tento úkon s odkazem na ust. § 11 odst. 3 advokátního tarifu náleží odměna ve výši ½ - § 11 odst. 2 písm. d/advokátního tarifu., i/ *úkon 18. 2. 2002 – vyhotovení stížnosti proti usnesení vyšetřovatele,* za tento úkon náleží odměna ve výši ½ a v této výši již byla žalovanou zaplacena, *j/ úkon ze dne 3. 6. 2002 – vyhotovení žádosti o dohled vrchního státního zastupitelství,* shodně jako ad i/, *k/ úkon ze dne 23. 4. 2002 – vyhotovení stížnosti na NSS,* shodně jako ad i/, *l/ úkon ze dne 9. 7. 2002 – vyhotovení stížnosti na postup státní zástupkyně,* shodně jako ad i/, *m/ úkon ze dne 23. 9. 2002 – vyhotovení stížnosti na průtahy v řízení,* shodně jako ad i/,*n/ úkon ze dne 2. 10. 2002 – vyhotovení stížnosti podle § 16b odst. 1,* shodně jako ad i/, *o/ úkon ze dne 2. 10. 2002 – vyhotovení stížnosti podle § 16b odst. 1,* shodně jako ad i/, *p/ úkon ze dne 6. 12. 2002 – vyhotovena stížnost na průtahy ve vyšetřování,* shodně jako ad i/, *q/ úkon ze dne 6. 12. 2002 – vyhotovena stížnost na průtahy ve vyšetřování,* shodně jako ad i/, *r/ úkon ze dne 7. 1. 2003 – vyhotovení žádosti o dohled VSZ,* shodně jako ad i/, *s/ úkon 28. 3. 2003 – vyhotovení stížnosti na postup KSZ,* shodně jako ad i/, *t/ úkon ze dne 9. 4. 2003 – vyhotovení stížnosti na průtahy v řízení o stížnosti,* shodně jako ad i/, *u/ úkon ze dne 24. 4. 2003 – vyhotovení podání na MSZ Brno,* shodně jako ad i/, *v/ úkon ze dne 29. 5. 2003, vyhotovení podání na MSZ Brno*, shodně jako ad i/, *w/ úkon ze dne 1. 6. 2003 – vyhotovení stížnosti na průtahy v řízení na VSZ,* shodně jako ad i/, *x/ úkon ze dne 17. 6. 2003 – vyhotovení stížnosti na průtahy a nečinnost v řízení,* shodně jako ad i/, *y/ úkon ze dne 24. 7. 2003 – vyhotovení žádosti o dohled VSZ,* shodně jako ad i/, z/ *úkon ze dne 6. 8. 2003 – vyhotovení stížnosti dle § 16b odst. 1 zákona č. 283/1993,* shodně jako ad i/, *aa/ úkon ze dne 27. 8. 2003 – vyhotovení žádosti o dohled vrchního státního zastupitelství,* shodně ad i/, *bb/ úkon ze dne 19. 9. 2003 – písemné podání na VSZ,* shodně ad i/, *cc/ úkon ze dne 19. 10. 2003 – vyhotovení stížnosti na průtahy v řízení,* shodně ad i/,*dd/ úkon ze dne 7. 11. 2003 – žádost o dohled na vrchní státní zastupitelství,* shodně jako ad i/, *ee/ úkon ze dne 22. 11. 2003 – žádost o dohled na VSZ,* shodně jako ad i/, *ff/ úkon ze dne 24. 11. 2003 – žádost o dohled na VSZ,* shodně jako ad i/, *gg/ úkon ze dne 20. 2. 2004 – odůvodnění stížnosti proti usnesení policejního orgánu ze dne 29. 1. 2004,* shodně jako ad i/, *hh/ úkon ze dne 21. 2. 2004 – žádost o dohled na VSZ,* shodně jako ad i/, *ii/ úkon ze dne 22. 2. 2004, písemné podání na VSZ,* shodně jako ad i/, *jj/ úkon ze dne 10. 3. 2004 – žádost o dohled podle § 16a zákona č. 283/1993,* shodně jako ad i/, *kk/ úkon ze dne 11. 3. 2004 – žádost o dohled na VSZ*, shodně jako ad i/, *ll/ úkon ze dne 28. 3. 2004 – podání na MSZ,* shodně jako ad i/, *mm/ úkon ze dne 29. 3. 2004 – žádost o přezkum postupu podle § 157a odst. 1 trestního řádu,* shodně jako ad i/, *nn/ úkon ze dne 26. 4. 2004 – žádost o dohled na VSZ,* shodně jako ad i/, *oo/ úkon ze dne 3. 5. 2004, žádost o přezkoumání postupu podle § 157a odst. 1 trestního řádu,* shodně jako ad i/, *pp/ úkon ze dne 25. 5. 2004 – žádost o přezkoumání postupu podle § 157a odst. 1,* shodně jako ad i/, *qq/úkon ze dne 23. 4. 2005- stížnost na průtahy řízení na VSZ* , shodně jako ad i/, *rr/ úkon ze dne 25. 4. 2005 – podání na Policii České republiky, žádost o přezkoumání postupu podle § 157a trestního řádu*, shodně jako ad i, *ss/ úkon ze dne 26. 4. 2005 – podání na VSZ,* shodně jako ad i/, *tt/ úkon ze dne 8. 6. 2005 – žádost o přezkoumání postupu policejního orgánu,* shodně jako ad i/, *uu/ úkon ze dne 16. 10. 2002 – vyhotovení trestního oznámení na postup při zadržení,* v průběhu řízení bylo prokázáno, že se jedná o trestní oznámení v jiné trestní věci, nejedná se tak o účelně vynaložený náklad na zrušení nebo změnu

nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu dle § 31 zák. č. 82/1998 Sb., *vv/ úkon ze dne 23. 10. 2002 – vyhotovení podání na KSZ Brno,* shodně jako ad uu/, *ww/ úkon 4. 4. 2003 – vyhotovení žádosti o dohled KSZ,* shodně jako ad uu/, *xx/ úkon ze dne 18. 6. 2003 – vyhotovení stížnosti na VSZ,* shodně jako ad uu/, *yy/ úkon ze dne 16. 7. 2003 – stížnost na postup státního zástupce VSZ,* shodně jako ad uu/, *zz/ úkon ze dne 22. 3. 2004 – podání na Ministerstvo spravedlnosti, stížnost na postup KSZ,* shodně jako ad uu/, *aaa/ úkon ze dne 13. 4. 2004 – stížnost na průtahy v řízení o stížnosti na UOKFK*, shodně jako ad uu/, bbb/ *úkon ze dne 19. 4. 2004 – žádost o přezkoumání postupu podle § 157a odst. 1*, shodně jako ad uu/, *ccc/ úkon ze dne 19. 4. 2004 – podání na VSZ*, shodně jako ad uu/, *ddd/ úkon ze dne 28. 4. 2004 – žádost o přezkoumání postupu podle § 157a odst. 1,* shodně jako ad uu/, *eee/ úkon ze dne 25. 5. 2004 – podání na KSZ,* shodně jako ad uu/, *fff/ úkon ze dne 21. 6. 2004, podání na VSZ*, shodně jako ad uu/, ggg/ *úkon ze dne 30. 3. 2005, odůvodnění stížnosti na usnesení Inspekce Ministerstva vnitra ČR ze dne 21. 2. 2005*, shodně jako ad uu/, *hhh/ úkon ze dne 15. 5. 2005 – odůvodnění stížnosti do usnesení státního zástupce dle § 31 odst. 1 trestního řádu,* shodně jako ad uu/, *iii/ úkon ze dne 16. 5. 2005 – podání na VSZ,* shodně jako ad uu/, *jjj/ úkon ze dne 8. 6. 2005 – podání na VSZ – stížnost na průtahy v řízení,* shodně jako ad uu/, *kkk/ úkon ze dne 8. 6. 2005, žádost o dohled na KSZ*, shodně jako ad uu/, *lll/ úkon ze dne 8. 6. 2005 – podání na Inspekci Ministerstva vnitra ČR*, shodně jako ad uu/, *mmm/úkon 25. 8. 2006 – písemné podání krajskému soudu,* nejedná se o úkon právní služby tak, jak je vymezen ve vyhlášce 177/1996 Sb., jedná se o podání směřující k soudci, aby zvážil rozsah dokazování, toto podání není podáním ve věci samé, nejedná se náklad účelně vynaložený na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu*, nnn*/úkony ze dne 16. 1. 2002, 23. 1. 2002, 5. 2. 2002, 4. 6. 2002, 25. 6. 2002, 27. 8. 2002, 29. 8. 2002, 3. 9. 2002, 5. 1. 2011, 14. 2. 2011, 5. 3. 2011 – vše porada s klientem, požadován jeden úkon právní služby + náhrada cestovného na cestu mezi Prahou a Libercem a dále náhrada zmeškaného času, nebylo přiznáno ničeho, neboť žalobce po poučení, jehož se mu dostalo před prvostupňovým soudem, neunesl břemeno důkazní ohledně obsahu porad a vztahu k trestnímu řízní a nenavrhl i přes poučení, které mu bylo soudem poskytnuto, žádných důkazů.

11. Pokud jde o nárok náhradu ušlého zisku za znemožnění výkonu advokacie v době od 2. 2. 2005 do 31. 12. 2010 ve výši 18 000 000 Kč, pak v řízení bylo prokázáno, že žalobce dne 31. 12. 2004 žádal o zápis do seznamu advokátů ČAK, když uvedl, že není trestně stíhán v zahraničí. O této žádosti bylo rozhodnuto předsedou ČAK JUDr. Vladimírem Jirouskem dne 2. 2. 2005 pod č. 02-409/2005 tak, že se žalobce nezapisuje do seznamu advokátů ČAK, neboť nesplňuje podmínku stanovenou v § 5 odst. 1 písm. d/ zákona o advokacii, když podezření ze spáchání trestného činu ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie ve smyslu § 8 odst. 1 písm. c/. Jelikož žalobní tvrzení nebyla ohledně určení ušlého zisku dostatečná, soud I. stupně vyzval žalobce postupem dle § 118a odst. 1 a 3 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, dále jen „o. s. ř." k jejich doplnění. I přes poučení, kterého se žalobci dostalo, žalobce neunesl břemeno tvrzení, když jeho tvrzení ohledně výše ušlého zisku zůstala v obecné rovině. Není zřejmé, zda by zisk byl vůbec realizován, z jaké konkrétní advokátní činnosti. V dané věci se jedná o jakýsi odhad, který ani nezohledňuje, jaké by byly případně náklady na získání tvrzeného zisku. Nadto tvrzení žalobce ohledně ušlého zisku po nezapsání do seznamu advokátů ČAK v roce 2005 je značně nepravděpodobné i s ohledem na skutečnost, že po provedení zápisu žalobce do advokátní komory v roce 2011 tento přerušil činnost a fakticky ji nevykonával. Lze předpokládat, že při obvyklém běhu věcí by žalobce jednal stejně i v roce 2005, pokud by byl zapsán do seznamu advokátů, přerušil by výkon advokacie a věnoval se jiným aktivitám, tedy žádný zisk z advokacie by negeneroval.

12. Pokud jde o nárok na náhradu ušlého zisku ve výši 707 006 004 Kč za nerozmnožení majetkových hodnot. Jelikož žalobní tvrzení nebyla ohledně požadovaného ušlého zisku dostatečná, bylo toliko odkazováno na znalecký posudek č. 615/40/12 ze dne 23. 7. 2012 znaleckého ústavu Ostravská znalecká a.s., prvostupňový soud vyzval žalobce postupem dle

§ 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. k doplnění tvrzení, jaké konkrétní skutečnosti měly být příčinou vzniku uvedené škody mající povahu ušlého zisku, jak žalobce dospěl k vyčíslení této částky, dále v čem žalobce spatřuje příčinnou souvislost a k označení důkazů k těmto tvrzením. Ani přes poučení jehož se žalobci dostalo, neunesl břemeno tvrzení. Tvrzení žalobce totiž zůstala v obecné poloze, když i nadále není zřejmé, co tato částka představuje, z jakých konkrétních aktivit žalobce tento zisk ušel a proč je důvodem tvrzeného ušlého zisku právě jen trestní stíhání. Žalobce sice uvádí v rámci svých tvrzení „nějaké společnosti", ale není jasné, jak se na nich podílel, proč se nemohl podílet a proč to bylo v důsledku trestního stíhání. Celá žalobcem požadovaná částka je teoreticky konstruovaným ušlým ziskem, jde pouze o virtuální zhodnocení, pokud by byl vymezený majetek investován. I z předloženého znaleckého posudku je zřejmé, že tento je postaven na modelech a modelových situacích, když právě pro případ těchto modelových situací je vypočten případný zisk v intervalu 275 mil. Kč až 800 mil. Kč. Použití žalobcova jmění dle názoru prvostupňového soudu bez dalšího nemuselo najisto vést k jeho rozmnožení, tj. růstu majetku; ten mohl zůstat stejný nebo se (i třeba z důvodu nevhodných investic) dokonce snížit. I pokud by snad bylo možné připustit jistou pravděpodobnost růstu (takto tedy žalobci ušlého) zisku, tato pravděpodobnost podle ustálené judikatury nepostačuje, ale musí být najisto postaveno, že nebýt škodní události, tak by se majetkový stav poškozeného zvýšil. V této souvislosti soud I. stupně poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu.

13. Pokud jde nárok na náhradu ušlého zisku, kdy výkonem vazby byla znemožněna investice žalobce spočívající ve výstavbě vilek na Xxx ve výši 797 586 979 Kč, pak již ze žalobních tvrzení je zřejmé, že požadovaná částka je jakýsi celý vypočtený zisk ze společně plánovaného projektu s tím, že žalobce vloží do společného podniku konkrétní výši finančních prostředků a XXX. své nemovitosti. Současně bylo dohodnuto, že případný zisk bude dělen na polovinu. Již jen na podkladě těchto tvrzení žalobce je zřejmé, že žalobci nemohl ujít zisk ve výši 398 793 489 Kč, neboť tento by i bez trestního stíhání nikdy nebyl získal, neboť celkově tvrzený zisk žalobce a XXX. by byl 797 586 979 Kč, tedy zisk žalobce by mohl být případně pouze dle jejich dohody ve výši 50%. Pokud žalobce dovozoval, že mu zisk ušel, resp. že mu vznikla škoda ve výši 398 793 489 Kč, představující 50% celkového zisku, neboť se na základě dohody o narovnání uzavřené s XXX. zavázal XXX. uhradit právě 398 793 489 Kč, pak se nejedná o škodu v příčinné souvislosti s trestním stíháním. Došlo k přerušení příčinné souvislosti mezi nezákonným stíháním a případným vznikem škody, neboť vznik škody v podobě této částky by byl výlučně zapříčiněn tím, že se žalobce sám zavázal, že uhradí tvrzenou škodu. Současně se ani nejedná o škodu, jelikož žalobce tuto částku dosud XXXchilleosovi neuhradil, jedná se pouze o jakýsi závazek či „dluh" a škoda mu dosud nevznikla. Uvedený závěr odpovídá ustálené judikatuře (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 986/2001, kdy dovolací soud vyložil, že dokud dlužník svému věřiteli nezaplatí dlužnou částku, „nemůže úspěšně uplatnit nárok na její náhradu z titulu odpovědnosti třetí osoby (státu) za škodu, neboť mu tato zatím nevznikla"). Ohledně této investice žalobce tvrdí, že žalobce měl dostatek finančních prostředků na její realizaci, když se jednalo o finanční prostředky ve společném jmění manželů, které byly na účtech manželky žalobce a žalobce s nimi mohl disponovat. Není vůbec zřejmé, jakým konkrétním způsobem trestní stíhání žalobce zabránilo žalobci v investici do výstavby vilek na Xxx a kde je spatřována příčinná souvislost mezi trestním stíháním žalobce a tvrzeným ušlým ziskem. Žalobce chtěl předmětnou investici realizovat z finančních prostředků, které byly na účtech jeho manželky, tedy lze předpokládat, že žalobce měl k manželce plnou důvěru. Přesto však po dobu výkonu vazby, kdy bylo žalobci fakticky znemožněno odcestovat do zahraničí a založit společný účet se smluvním partnerem, nebyl žalobcem učiněn žádný pokus směřující k zabránění vzniku škody, žalobce tak porušil tak obecnou prevenční povinnost dle ust. § 415 zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, dále jen „obč. zák". Pokud totiž finanční prostředky byly na účtech jeho manželky, pak tato je mohla poslat, současně žalobce mohl vzniku škody předejít, pokud by manželce či někomu třetímu dal plnou moc k založení společného účtu. Současně z žalobních tvrzení plyne, že dohoda o spolupráci, která byla uzavřena dne 16. 2. 2000, nebyla realizována ani

do 6. 6. 2011, kdy smluvní strany uzavřely dohodu o narovnání. Pokud žalobce byl z vazby propuštěn dne 25. 4. 2001, pak není zřejmé, jak mu trestní stíhání bránilo v provedení investice. Samotné trestní stíhání žádnou faktickou překážkou nebylo, bylo tedy jen na rozhodnutí žalobce, kdy a jak bude kontaktovat svého obchodního partnera a jak se tito dohodnou na další spolupráci a na případném pokračování v projektu. Po dobu 10 let nebylo žalobcem učiněno ničeho za účelem pokračování ve společném projektu. Nelze souhlasit ani se žalobcem, že by mu trestní stíhání bránilo v použití finančních prostředků, když tyto byly blokovány pouze v období od 12. 8. 2005 do 25. 5. 2006, žalobce sám netvrdil, že by se kdykoli mimo toto období pokusil převod provést. Žalobcem tvrzená skutečnost, že by orgány činné v trestním řízení převod stejně zablokovali, je čirou spekulací. Současně nelze ani přehlédnout, že z dohody o narovnání ze dne 6. 6. 2011 plyne, že dohoda o spolupráci byla zrušena z důvodu zmizení žalobce, aniž se XXXchilleosovi ozval, tedy důvod zrušení projektu je neozývání se a zmizení žalobce, což ale nelze v žádném případě dávat do příčinné souvislosti s trestním stíháním, když ani samotná vazba nebrání kontaktu s okolním světem, ať již ve formě dopisu či zaslání informace přes obhájce. Posledně z dohody o narovnání také plyne, že smlouva o společném podnikání byla zrušena k požadavku žalobce, tedy i v daném případě soud shledává přerušení příčinné souvislosti s trestním řízením, neboť pokud by žalobce neměl požadavek dohodu o společném podnikání zrušit, škoda by vůbec nemusela vzniknout. S ohledem na výše uvedené soud I. stupně žalobní návrh ohledně částky 1 522 942 312 Kč neshledal důvodným. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 3 o. s. ř. za použití § 151 odst. 1 o. s. ř., podle něhož i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. Žalovaná byla v řízení tedy neúspěšná jen v nepatrné části představující 0,17 %, byla jí tak přiznána náhrada nákladů řízení v plné výši. Náklady řízení žalované tvoří náhrada hotových výdajů ve výši 5 100 Kč dle ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu.

14. Proti rozsudku soudu I. stupně podal žalobce odvolání s tím, že brojí proti zamítavému výroku o věci samé (výrok II) a akcesorickému výroku o náhradě nákladů řízení (výrok III.) Namítl, že soud I. stupně neučinil správné posouzení, když dospěl k závěru, že nejsou splněny předpoklady odpovědnosti za škodu, neboť neprovedl žalobcem navržené důkazy, kterých je třeba je zjištění skutkového stavu věci. Pokud jde o náklady na obhajobu za právní služby poskytnuté JUDr. Kohoutovou a JUDr. Teubnerem, pak soud I. stupně shledal žalobu důvodnou ohledně částky 1 075 Kč, ohledně částky 349 329 Kč ji shledal nedůvodnou. Žalobce setrvává na svém stanovisku, že poskytnutá právní služba má povahu úkonů právní služby ve smyslu advokátního tarifu, úkony byly reálně provedeny, stalo se tak účelně, jejich provedení si vyžadovala konkrétní situace, žalobci ta za ně náleží náhrada. Pokud jde o nárok na náhradu ušlého zisku z důvodu znemožnění výkonu advokacie, pak listinami a výpovědí žalobce bylo prokázáno, že žalobce jako odborník v oblasti družstevního a bytového práva, autor řady odborných publikací, s kontakty, jak na řadové členy, tak funkcionáře družstevních orgánů, by vykonával činnost zejména v této oblasti, ale nejen v ní. Skutečnost, že žalobce nevykonával činnost advokáta po zápisu do seznamu advokátů v roce 2011 má smysluplné a akceptovatelné vysvětlení a nelze z této okolnosti usuzovat na to, že by v době před rokem 2011 advokacii nevykonával. V době trestního stíhání bylo žalobci znemožněno nakládat s jeho majetkem a jen pouhý převod peněz z jednoho tuzemského bankovního účtu žalobce na jiný účet žalobce u tuzemské banky přivodil zásah orgánů činných v trestním řízení a finančních orgánů a zmaření finanční operace (usnesení Krajského soudu ze dne 12. 8. 2005, sp. zn. 50 T 10/2004). Po skončení trestního stíhání se žalobce musel věnovat obnově svého majetku a nedostatečná pracovní kapacita, kdy vykonával i jinou činnost, mu znemožňovala výkon advokacie. Výše škody je odvozena od platů a mezd právníků uváděných ve veřejných zdrojích, příjmů advokátních kanceláří, od rozsahu advokátní agendy žalobce a nákladů (žalobce je v Praze vlastníkem budovy, kde by byla zřízena jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Abrahámová.

kancelář, čímž by došlo ke snížení nákladů). Při běžném chodu událostí nelze dovodit, že výkon advokacie nepřinesl žalobci zisk. V tomto směru žalobce splnil jak povinnost tvrzení, tak povinnost důkazní. Žalobce se dále domáhá náhrady ušlého zisku, neboť v důsledku trestního stíhání nedošlo k rozmnožení jeho majetkových hodnot. Majetek, kapitál žalobce, byl skutečný a proti jeho vyčíslení, reálné hodnotě, nevznesla žalovaná žádné výhrady, ani prvostupňový soud nezpochybňuje jeho existenci. Je doložen hodnověrným způsobem (výpis z katastru nemovitostí, výpisy z bankovních účtů, obchodního rejstříku, znaleckými posudky). Je pravidlem, že majetek plodí další majetek. Použití majetku bylo žalobci znemožněno jen trestním řízením a výkonem vazby. Není dána jiná okolnost, která by užití majetku žalobci znemožnila. Žalobce před zahájením trestního stíhání majetek zhodnocoval, bylo by tomu stejně tak, pokud by nebylo zahájeno trestní stíhání. Je třeba uvést, že skutečnost, že žalobci ušel zisk, není podmíněna existencí „konkrétního případu“, který by byl zmařen, nejde o tzv. konkrétní ušlý zisk, jde o stav, kdy žalobci bylo znemožněno se takových obchodních případů účastnit, škoda žalobce spočívá v tzv. ušlém zisku hypotetickém. Musí být splněna kritéria pro ušlý hypotetický zisk. Musí jít o zisk zpravidla dosahovaný, který lze statisticky doložit, který je dosahován v určité oblasti podnikání, v určitém okruhu činností. Všechny tyto předpoklady jsou splněny. Lze odkázat na znalecký posudek znaleckého ústavu Ostravská znalecká a.s. č 615/40/12 ze dne 23. 7. 2012 a jeho dodatek. Posouzení provedené soudem I. stupně je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2858/2015, z něhož odvolatel citoval. Pokud jde o ušlý zisk za zmařenou investici v podobě výstavby vilek na Xxx, pak nutno zdůraznit, že základní předpokladem účasti na společném projektu je důvěra. Společný projekt Panayiotis Achilleos - H. neměl být naplněn jen tím, že žalobce zřídí zahraniční účet u peněžního ústavu a poukáže na něj své peníze a tím bude jeho účast naplněna, žalobce se měl aktivně podílet na celém projektu, svojí osobní účastí na místě, průběžným přijímáním jednotlivých rozhodnutí, přitom jej nemohla zastoupit manželka či zástupce, bylo třeba využití jeho osobních dovedností a znalostí. Zahájením trestního stíhání byla jeho důvěra narušena, a to nejen mezi ním a XXX., ale i mezi dalšími subjekty, kteří se na výstavbě měli podílet. Propuštěním z vazby trestní stíhání neskončilo, bylo vedeno až do 24. 11. 2010, žalobce byl ohrožen vysokým trestem, případným uvalením vazby, uložením povinnosti nahradit vysokou škodu, o takového obchodního partnera není zájem, a to nejen z toho důvodu, že by jeho majetek mohl být zabaven. Žalobce nemohl volně disponovat se svým majetkem, k tomu nutno uvést, že byla zmařena investice žalobce spočívající pouze v tom, že převedl peníze z jednoho účtu v ČR na druhý účet v ČR s výhodnějším úročením. Rozumným posouzením lze dovodit, že při převodu dokonce do zahraničí by byla reakce obdobná. Představa soudu I. stupně o možnosti uskutečnit obchodní případ za současně probíhajícího trestního řízení neodpovídá realitě, je až naivní. Investice byla zmařena výhradně v důsledku trestního stíhání. K prokázání tvrzení o realizaci investice, vztahu obchodních partnerů, zejména po zahájení trestního stíhání žalobce a o nutnosti osobní účasti žalobce při uskutečnění investice, navrhl žalobce důkazy, které prvostupňový soud neprovedl. Uzavření smlouvy o narovnání ze dne 6. 6. 2011 bylo vynuceno okolnostmi, které nemohli její účastníci ovlivnit a důvodem bylo právě trestní stíhání žalobce. Za tohoto stavu nelze XXX. trestat za to, že je ochoten posečkat s úhradou za zmařenou investici, do doby než bude žalobci náhrada poskytnuta žalovanou. Nelze z toho dovozovat, že by byla přerušena příčinná souvislost mezi vznikem škody a nezákonným rozhodnutím. Odvolatel navrhl, aby odvolací soud v rozsahu podaného odvolání rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

15. Žalovaná se vyjádřila k podanému odvolání, vyvracela jednotlivé odvolací námitky a navrhla potvrzení rozsudku soudu I. stupně jako věcně správného.

16. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo dle ust. § 212 o. s. ř., ve věci nařídil jednání (§ 214 odst. 1 o. s. ř.) a odvolání žalobce neshledal důvodným.

17. Při odvolacím jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce zdůraznil, že má nárok na náhradu nákladů obhajoby, veškeré úkony právní služby byly účelně vynaloženy, nelze argumentovat tím, že nejsou výslovně uvedeny v advokátním tarifu. Pokud jde o výkon advokacie, pak žalobce proti rozhodní ČAK nebrojil, protože neměl naději na úspěch, nelze usuzovat, že by výkon advokacie nevykonával v roce 2005, když tak nečinil v roce 2011. Žalobce vytvořil kapitál určité hodnoty, lze předpokládat, že by tento taktéž zhodnotil, nebýt trestního stíhání. Ohledně investice na Xxx zopakoval svoji argumentaci vznesenou již před soudem I. stupně, pouze nově uvedl, že soud I. stupně se nezabýval škodou, která představuje náklady, které žalobce již na tento projekt vynaložil.

18. Soud I. stupně správně vycházel z předpokladů odpovědnosti státu za škodu, kterými jsou 1/ nezákonné rozhodnutí, 2/ vznik škody a 3/ příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Správně přitom aplikoval příslušná níže uvedená ustanovení zák. č. 82/1998 Sb.

19. Podle § 7 odst. 1 a 2 zák. č. 82/1998 Sb. mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

20. Podle § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

21. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobci bylo dne 1. 3. 2000 sděleno obvinění pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 trestního zákona spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona. Dne 10. 3. 2000 byl žalobce zadržen a usnesením Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 3. 2000 bylo rozhodnuto o jeho vzetí do vazby. Žalobce byl z vazby propuštěn 25. 4. 2001. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 9. 2008, č. j. 50T 10/2004-11507 byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b/ trestního řádu. Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 11. 2010, č. j. 6To 17/2010-12077 zrušil uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem a znovu rozhodl tak, že žalobce se podle § 226 písm. a/ trestního řádu zprošťuje obžaloby pro skutky spočívající v jednání popsaném v rozsudku (rozsudek nabyl právní moci dne 24. 11. 2010). Nejvyšší soud České republiky usnesením ze dne 30. 1. 2013, č. j. 5Tdo 344/2012-446 odmítl dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 2010. Lze tak shodně se soudem I. stupně uzavřít, že první předpoklad odpovědnosti za škodu dle ust. § 7 zák. č. 82/1998 Sb., jímž je existence nezákonného rozhodnutí, byl naplněn.

22. Pokud jde o nárok na náhradu **nákladů obhajoby**, pak odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu I. stupně a ztotožnil se i s jeho právním hodnocením a pro stručnost na jeho závěry obsažené v odst. 5 a v odst. 12 napadeného rozhodnutí v plném rozsahu odkazuje. Některé z úkonů, za něž žalobce požaduje náhradu nákladů obhajoby, nelze považovat za úkony právní služby ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (srovnej § 11 odst. 1, 2 a 3 cit. vyhl.), za některé z provedených úkonů právní služby náleží žalobci toliko odměna ve výši jedné poloviny stanovené sazby s odkazem na ust. § 11 odst. 2 cit. vyhl. Úkony právní služby uvedené pod písm. f/, pod písm. nnn/ žalobce neprokázal ani přes poučení, jehož se mu dostalo dne 20. 5. 2016 dle ust. § 118a odst. 1, 3 o. s. ř., kdy byl poučen i o následcích nesplnění této výzvy. Některé z provedených úkonů právní služby se nevztahovaly k trestnímu řízení žalobce (úkony právní služby uvedené pod písmenem uu/, vv/, www/, xx/, yy/, zz/, aaa/, bbb/, ccc/, ddd/, eee/, fff/, ggg/, hhh/, iii/, jjj/, kkk/, lll/). Žalobce ani v rámci podaného odvolání nevznesl konkrétní odvolací námitku stran některého úkonu, za který mu náhrada nákladů obhajoby nebyla přiznána, pouze obecně argumentoval tím, že veškeré úkony lze považovat za úkony právní služby dle advokátního tarifu, všechny úkony právní služby byly provedeny účelně a mají souvztažnost s trestním řízením žalobce.

23. Odvolací soud se ztotožnil ohledně nároku na **náhradu ušlého zisku ve výši 18 000 000 Kč za znemožnění výkonu povolání advokáta** od 2. 2. 2005 do 31. 12. 2010 se závěrem soudu I. stupně stran jeho nedůvodnosti. Žalobce tvrdil, že v důsledku rozhodnutí předsedy ČAK JUDr. Vladimíra Jirouska ze dne 2. 2. 2005, č. 02-409/2005, kterým bylo vysloveno, že žalobce se nezapisuje do seznamu advokátů ČAK s odkazem na ust. § 5 odst. 1 písm. d/ zákona o advokacii, žalobce nemohl vykonávat v rozhodném období advokátní činnost, toto zamítavé rozhodnutí bylo odůvodněno ust. § 9 odst. 2 písm. a/ a § 8 odst. 1 písm. c/ zákona o advokacii. Žalobce byl poučen o možnosti brojit proti výše uvedenému rozhodnutí opravným prostředkem, této možnosti však nevyužil (bylo by možno zvažovat odpovědnost za škodu z titulu nezákonného rozhodnutí, pokud by toto rozhodnutí předsedy ČAK bylo pro nezákonnost zrušeno). Lze tak uzavřít, že pokud žalobce argumentuje tím, že v důsledku zamítavého rozhodnutí ČAK ze dne 2. 2. 2005 nemohl vykonávat činnost advokáta, pak absentuje první předpoklad odpovědnosti za škodu, nezákonné rozhodnutí (argumentuje–li žalobce tímto rozhodnutím předsedy ČAK, pak došlo k přetržení příčinné souvislosti mezi trestním stíháním žalobce a tvrzenou nemožností žalobce vykonávat advokátní činnost v rozhodném období).

24. Nadto žalobce obecně tvrdí, že v důsledku trestního stíhání nemohl činnost advokáta vykonávat, žalobce byl opakovaně poučen dle ust. 118a odst. 1, 3 o. s. ř., nechť uvede rozhodující skutečnosti stran tohoto nároku (co bylo příčinou znemožnění výkonu advokacie, jak dospěl k výši ušlého zisku z této činnosti - 3 000 000 Kč za jeden kalendářní rok, 18 000 000 Kč za celé rozhodné období, jaké byly jeho příjmy z této činnosti za dva roky poté, kdy byl v roce 2011 do seznamu advokátů zapsán), zároveň byl vyzván k označení důkazů k prokázání svých tvrzení a poučen o následcích nesplnění výzvy (č. l. 93, č. l. 200). Žalobce na výzvu soudu I. stupně reagoval přednesem při ústním jednání dne 26. 7. 2016, kdy tvrdil, že „skutečností znemožnivší zápis žalobce do seznamu advokátů bylo trestní stíhání a rozhodnutí ČAK, proti němuž žalobce nebrojil. Vycházel z toho, že tato skutečnost je daná a nezvratná. Pokud by advokacii vykonával, nebral by klienty z ulice, byl totiž v podnikatelském prostředí známý, jeho zisk byl činil 3 000 000 Kč ročně“. V rámci podání ze dne 30. 9. 2016 (č. l. 107) k tomuto nároku tvrdil, že byl odborníkem v oblasti družstevního, obchodního, bytového práva, autorem řady odborných publikací, členem Výboru pro družstevní právo při Radě vlády ČR, členem Legislativní a právní komise pro otázky družstevního páva při Radě vlády ČR, k čemuž označil důkazy - publikace, potvrzení o členství). Na opakovanou výzvu dle ust. § 118a o. s. ř. reagoval žalobce podáním ze dne 10. 5. 2018, kdy uvedl, že „po zápisu do seznamu advokátů po složení slibu dne 18. 3. 2011 advokátní činnost nevykonával, proto z takové činnosti neměl příjem“ č. l. 202. Odvolací soud shodně se soudem I. stupně uzavřel, že žalobce ani po poučení dle ust. § 118a odst. 1, 3 o. s. ř., jehož se mu dostalo ze strany prvostupňového soudu, ohledně tohoto uplatněného nároku neunesl břemeno tvrzení. Žalobce netvrdil, že by v únoru 2005 (za předpokladu, že by nebyl trestně stíhán) otevřel advokátní praxi, netvrdil, zda by působil jako samostatný advokát, či nikoliv, neuvedl, zda v rozhodném období přišel o konkrétní klienty, netvrdil, jaké konkrétní smlouvy o poskytování právní služby by v období od února 2005 do února 2010 uzavřel, nebýt trestního stíhání. Netvrdil, jaký by byl jeho konkrétní příjem z výkonu advokacie za ten který úkon právní služby, na základě té které uzavřené smlouvy o právní pomoci, resp. v jaké výši měl sjednanou v souvislosti s konkrétní smlouvou o poskytování právní pomoci odměnu. Tvrzení žalobce, že by měl klienty „nikoliv z ulice“, neboť je v podnikatelském prostředí známý a jeho roční zisk by dosahoval částky 3 000 000 Kč je poněkud vágní. Rovněž tak odvolací námitka, že v řízení bylo prokázáno, žalobce jako odborník v oblasti družstevního a bytového práva, autor řady odborných publikací, s kontakty na řadové členy, tak funkcionáře družstevních orgánů, by vykonával advokátní činnost v této oblasti práva, je nedůvodná, neboť samotné tvrzení o odbornosti žalobce v oblasti družstevního a bytového práva nepostačuje k závěru, že žalobce splnil břemeno tvrzení ohledně tohoto uplatněného nároku, jímž je tvrzený ušlý zisk ve výši 18 000 000 Kč z důvodu nemožnosti výkonu advokacie v rozhodném období. Tvrzení žalobce zůstala toliko v obecné rovině, žalobce tvrdí, že by vykonával činnost advokáta po celé rozhodné

období a jeho roční příjem z titulu výkonu advokacie by dosahoval částky 3 000 000 Kč, kdy tuto výši ušlého zisku z výkonu advokacie žalobce obecně odvozuje od „výše příjmů platů a mezd právníků uváděných ve veřejných zdrojích“. Tvrzení žalobce o reálném výkonu advokátní činnosti v rozhodném období nelze nahradit ani odkazem na listinný důkaz – prohlášení předsedy Sdružení bytových družstev a SVJ se sídlem Praha 1, Těšnov 5, z něhož se podává, že jmenovaní „usilovali“ o to, aby žalobce otevřel advokátní kancelář a zabezpečil právní a poradenské služby v této oblasti. Samotné tvrzení o tzv. „usilování“ třetího subjektu, aby žalobce zahájil činnost advokáta, o reálnosti faktického výkonu advokátní činnosti žalobcem v rozhodném období, který by bylo možno očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí, ze kterého by plynul konkrétní zisk, ničeho nevypovídá. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že ušlý zisk „je v podstatě ušlým majetkovým prospěchem spočívajícím v nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo možno důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí, pokud by nebylo došlo ke škodné události“(srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5171/2008, sp. zn. 28 Cdo 1119/2012, sp. zn. 30 Cdo 82/2013). Nadto již ze samotného tvrzení žalobce se podává, že ani poté, co byl žalobce zapsán v roce 2011 do seznamu advokátů, výkon advokacie nerealizoval a věnoval se jiné podnikatelské činnosti. Nelze tak usuzovat, že by tak s ohledem na pravidelný běh věcí činil, pokud by 2. 2. 2005 byl do seznamu advokátů vedeného ČAK zapsán.

25. Pokud jde o nárok na náhradu ušlého zisku ve výši **707 006 004 Kč za nerozmnožení majetkových hodnot,** pak odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu I. stupně, že žalobce neunesl břemeno tvrzení stran tvrzeného ušlého zisku. Žalobce byl dne 26. 7. 2016 soudem I. stupně poučen dle ust. § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. k jednotlivých předpokladům odpovědnosti za škodu v podobě ušlého zisku (nechť doplní tvrzení stran vzniku ušlého zisku, jeho výše a příčinné souvislosti mezi nezákonným trestím stíháním a vzniklou škodou – č. l. 100). Žalobce reagoval na tuto výzvu, tvrdil, že ušlý zisk v této výši odpovídá předpokládanému zhodnocení jeho majetku, kterým v rozhodné době disponoval, popsaného ve znaleckém posudku č. 615/40/12 znaleckého ústavu Ostravská znalecká a.s. ze dne 23. 7. 2012 s přihlédnutím k jeho schopnostem a znalostem (č. l. 107). Ohledně tohoto nároku nelze vycházet z obecné odvolací námitky „že je zcela obecným pravidlem, že majetek plodí další majetek“. Žalobce přes poučení, jehož se mu dostalo, netvrdil, jaký konkrétní majetek, ke kterému datu a v jaké konkrétní souvislosti chtěl použít za účelem jeho zhodnocení, netvrdil konkrétní obchodní transakci s určitým majetkem, která mu měla přinést zisk v určité výši, a toliko v důsledku trestního stíhání ke konkrétnímu zhodnocení přesně vymezeného majetku k určitému datu na základě specifikovaného obchodního případu nedošlo. Sám žalobce v rámci svého odvolání argumentuje tím, že se jedná o tzv. „ušlý zisk hypotetický“, kdy podle jeho tvrzení kritéria pro splnění tzv. hypotetického zisku byla splněna s poukazem na znalecký posudek znaleckého ústavu Ostravská znalecká a.s. ze dne 23. 7. 2012 a jeho dodatek. Tato odvolací námitka není opodstatněná, nelze zvažovat s ohledem na zcela obecná, neurčitá tvrzení vznik tzv. hypotetického zisku, a nadto tato tvrzení nahrazovat odkazem na listinný důkaz – znalecký posudek, který navíc stanoví možnost zhodnocení kapitálu na celé řadě ekonomických i neekonomických faktorů (č. l 33 posudku), tedy na celé řadě proměnných veličin a různých modelových situací. K tzv. hypotetickému ušlému zisku dovolací soud zdůraznil, že ušlý zisk jako druh majetkové újmy (škody) spočívá v nedosažení toho, čeho by poškozený při neexistenci škodní události za normálních okolností, při pravidelném běhu věcí, dosáhl. Ušlý zisk tedy znamená ztrátu očekávaného přínosu. Při posuzování ušlého zisku nepostačuje pouhá pravděpodobnost zvýšení majetku poškozeného v budoucnosti, ale musí být postaveno najisto, že při pravidelném běhu věcí, pokud by nebylo protiprávního jednání škůdce, mohl poškozený důvodně očekávat zvětšení svého majetku. Pro výši ušlého zisku je určující, jakému majetkovému prospěchu, k němuž mělo reálně dojít, zabránilo jednání škůdce, jinak řečeno, o jaký *reálně dosažitelný*, *nikoliv hypotetický*, prospěch poškozený přišel (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2385/2014). I znalecký posudek, předložený žalobcem, kterým žalobce nepřípustně nahrazuje nedostatečná skutková

tvrzení, vychází toliko z modelových situací, z různých proměnných veličin a stanoví určitý hypotetický zisk, čemuž odpovídá i závěr posudku, v němž je uvedeno, že v období od března 200 do listopadu 2010 mohl občan nadaný specifickými schopnostmi, znalostmi a dovednostmi v oblasti ekonomiky, bankovnictví a kapitálových trhů zhodnotit kapitál ve výši 399 mil. Kč v intervalu od 275 mil. Kč do 800 mil. Kč.

26. Odkaz žalobce na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2858/2015 na daný případ nedopadá s ohledem na odlišné skutkové okolnosti projednávané věci (jednalo se o ušlý zisk žalobkyně, která nenabyla vlastnictví k nemovitostem, a tím se nezvětšil její majetkový stav o hodnotu daných nemovitostí na základě uzavřené smlouvy o budoucí smlouvě kupní).

27. S ohledem na tato nedostatečná skutková tvrzení (kdy žalobce neunesl břemeno tvrzení), bylo nadbytečné provádět důkazy navržené žalobcem (výslech zpracovatelů posudku prof. Ing. Renáty Hótové, Dr. Ing. René Urbaniece viz. podání žalobce ze dne 30. 9. 2016).

28. Konečně pokud jde o nárok na **náhradu ušlého zisku ve výši 797 586 979 Kč** z**a zmařenou investici – výstavbu vilek na Xxx**, pak ani ohledně tohoto nároku nebyla shledána jeho důvodnost, neboť nebyly naplněny předpoklady odpovědnosti za škodu dle zák. č. 82/1998 Sb. Žalobce přes poučení dle ust. § 118a odst. 1, 3 o. s. ř., kterého se mu dostalo soudem I. stupně (č. l. 93), zcela obecně tvrdí, že nebýt výkonu vazby a trestního stíhání, realizoval by investici spočívající ve výstavbě vilek na Xxx s ohledem na uzavřenou smlouvu o společném podnikání, kterou dne 16. 2. 2000 uzavřel žalobce a XXXchilleos. XXX. se smlouvou zavázal vložit do podniku realitu (nemovitosti na Xxx), zpracovat architektonické výkresy a opatřit potřebná stavební povolení pro kultivaci reality a žalobce se zavázal přispět hotovostí 750 000 kyperských liber s tím, že uvedená částka bude vložena do projektu formou splátek a zisk z projektu bude dělen rovným dílem (jednalo se o 50% účast každého z nich na společném podniku). Podle tvrzení žalobce mělo vzniknout 67 stavebních parcel, na nich mělo být vybudováno 67 vilek, tyto měly být prodány zájemcům z České republiky, Ruska nebo i z dalších zemí. Podle autorizované účetní společnosti LACOVOU & Co byl stanoven zisk *odhadem* po odpočtu nákladů 14,469223 kyperských liber (797 586 978 Kč). Podle žalobcova tvrzení byla investice zmařena v důsledku výkonu vazby, potažmo v důsledku trestního stíhání, kdy nemohl naplnit smluvní podmínky, poslat peníze, založit účet na Xxx, zabezpečit výstavbu vil a jejich prodej (č. l. 101 a 112).

29. Předně je nutno vyjít z toho, že „uzavření smlouvy není samo o sobě podmínkou pro závěr o ušlém zisku, nicméně ztracená obchodní (výdělečná) příležitost musí být prokázána v reálné podobě, neboť ušlý zisk nelze dovozovat jen ze zmaření zamýšleného výdělečného záměru“ (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 4313/2008). Tvrzení žalobce ani ohledně tohoto nároku, přes poučení dle ust. § 118a odst. 1, 3 o. s. ř., nejsou dostatečná a žalobce neunesl břemeno tvrzení. Je nutno odlišovat skutková tvrzení stran zamýšleného výdělečného záměru a tvrzení stran konkrétního ušlého zisku, která jsou velmi obecná a ohledně předpokladů odpovědnosti za škodu v podobě vzniku ušlé zisku v reálné podobě nedostačující. Žalobce toliko tvrdil existenci smlouvy o společném podnikání ze dne 16. 2. 2000, netvrdil však konkrétně, kdy měla být stavební povolení na vilky vydána (za předpokladu, že by vůbec byla vydána), kdy (čas dokončení) a kým konkrétně měla být stavba realizována, s jakým nákladem měla být výstavba realizována (skutková tvrzení absentují, nelze je nahrazovat pouze odkazem na listinný důkaz „Odhad výše zisku z realizované výstavby“ ze dne 7. 2. 2000), kdy měla být výstavba dokončena a dílo předáno objednateli, zda tímto objednatelem (zvažováno ve vztahu ke smlouvě o dílo) měl být žalobce. Především je však zcela hypotetické tvrzení, že by vilky na Xxx měly být prodány „zájemcům z České republiky, Ruska a i z dalších zemí“. Jedná se o zcela obecné tvrzení, absentuje tvrzení, kdy měla být konkrétní vilka dokončena, předána objednateli a ke kterému datu, jakému konkrétnímu zájemci a za jakou konkrétní kupní cenu měla být prodána, kolik činily náklady na stavbu této jedné určité vilky. Lze uzavřít, že obchodní

příležitost nebyla tvrzena v určité podobě. Tvrzení žalobce zůstala neúplná, v obecné rovině, řada rozhodných okolností zůstala zcela nedotvrzena.

30. S ohledem na tato nedostatečná skutková tvrzení (kdy žalobce neunesl břemeno tvrzení), bylo nadbytečné provádět důkazy navržené žalobcem (výslech žalobce, výslech XXXchilleose, Jarmily H.ová – viz. podání žalobce ze dne 30. 9. 2016).

31. Pokud žalobce v odvolání namítl, že v důsledku výkonu vazby nebyl schopen smluvním povinnostem sjednaným ve smlouvě o společném podnikání ze dne 16. 2. 2000 dostát (zaslat peněžní prostředky, založit účet apod.), společný projekt tak byl zmařen, pak je třeba vzít v potaz, že žalobce byl propuštěn z vazby dne 25. 4. 2001, finanční prostředky na účtu vedeném u ČSOB na jméno jeho manželky byly zajištěny toliko v období od 12. 8. 2005 do 25. 5. 2006, do data 6. 6. 2011 však byl ve vztahu ke svému obchodnímu partnerovi (potažmo ve vztahu ke společnému projektu na Xxx) nečinný (nejednal, aby předešel tvrzené škodě), dohodu o narovnání uzavřel až dne 6. 6. 2011, kdy ze samotné dohody o narovnání se podává, že smlouva o společném podnikání byla zrušena z jiných důvodů, než je trestní stíhání a vazba žalobce, neboť je v této výslovně uvedeno : „ že smlouva o společném podnikání, kterou jsme vzájemně podepsali dne 16. 2. 2000, a která byla *zrušena z důvodu rok trvajícího zmizení* pana Františka H., aniž se panu Panayiotis Achilleos jakýmkoliv způsobem *ozval*“. Nelze tak dovodit ani existenci příčinné souvislost mezi výkonem vazby, potažmo trestním stíháním a vznikem tvrzeného ušlého zisku, který měl původ v samotném nenaplnění smlouvy o společném podnikání ze dne 16. 2. 2000. Konečně absence příčinné souvislosti jako jednoho z předpokladů odpovědnosti za škodu vyplývá i z dalšího obsahu dohody o narovnání ze dne 6. 6. 2011, z níž se podává, že smlouva o společném podnikání byla zrušena *k samotné žádosti žalobce,* neboť je v ní uvedeno : „ …, pan František H. uhradí panu XXXchilleos jakožto obecnou náhradu způsobené škody 50 % z jakéhokoliv možného odškodného, proplaceného ve věci smlouvy o společném podnikání Františku H. z České republiky za jeho nezákonné věznění, a to jako plnou kompenzaci *jeho požadavku smlouvu o společném podnikání zrušit*“. Odvolací soud shodně se soudem I. stupně uzavřel, že smlouva o obchodní spolupráci byla ukončena na základě projevu vůle samotného žalobce. Pokud žalobce namítl, že v důsledku trestního stíhání došlo na straně obchodního partnera ke ztrátě důvěry, což je důležitý faktor ve vztahu k tvrzenému ušlému zisku, pak tuto tvrzenou ztrátu důvěry s ohledem na výše uvedené nelze považovat za důvod zrušení smlouvy o společném podnikání.

32. Žalobce dále tvrdil vznik **škody, kterou je povinen nahradit XXX. dle dohody o narovnání ze dne 6. 6. 2011,** odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, že není dána příčinná souvislost mezi trestním stíháním žalobce a tvrzenou škodou, neboť se jednalo o samotný projev vůle žalobce, který se odrazil v obsahu uzavřené dohody o narovnání, kterou se sám žalobce zavázal k plnění druhé smluvní straně. Rovněž lze přisvědčit argumentaci soudu I. stupně, že žalobci dosud škoda nevznikla, neboť tuto částku smluvnímu partnerovi neuhradil (§ 444 zák. č. 40/1964 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2013 ve spojení s ust. § 3079 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, dále jen o. z.), ke zmenšení jeho majetku dosud nedošlo.

33. Konečně pokud žalobce při odvolacím jednání argumentoval tím, že soud I. stupně se nezabýval škodou, která představuje náklady, které žalobce již na tento projekt vynaložil, pak v systému neúplné apelace se jedná o tzv. nepřípustnou novotu, žalobce uplatnil žalobním návrhem toliko ušlý zisk a škodu, která mu vznikla v důsledku uzavřené dohody o narovnání, představující částku, kterou se zavázal zaplatit XXX.

34. O náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně bylo správně rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s ust. § 146 odst. 2 o. s. ř. Předmět tohoto řízení byl vyloučen k samostatnému řízení dle ust. § 112 odst. 2 usnesením soudu I. stupně ze dne 20. 12. 2016 (do této doby bylo řízení vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 23 C 111/2013). Pro chování žalované bylo řízení zastaveno ohledně částky ohledně částky 1 487 315 Kč, představující náklady

obhajoby (§ 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř.), žalobce procesně zavinil zastavení řízení ohledně částky 4 972 643 Kč, představující náklady obhajoby (§ 146 odst. 2 věta prvá o. s. ř.) a ohledně částky 1 075 Kč byl v řízení úspěšný, neúspěšný byl ohledně částky 1 522 942 312 Kč, lze tak shodně se soudem I. stupně dovodit nepatrný úspěch žalobce v řízení. Výše náhrady nákladů řízení pak byla správně stanovena s odkazem na ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. a vyhl. č. 254/2015 Sb., v této části odvolací soud pro stručnost na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje.

35. S ohledem na výše uvedené odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku o věci samé (výrok II.) a ve výroku o náhradě nákladů řízení (výrok III.) jako věcně správný dle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil.

36. O náhradě nákladů odvolací řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o. s. ř., žalovaná byla v této fázi řízení plně úspěšná, náleží jí tak náhrada účelně vynaložených nákladů řízení, které tvoří 2 náhrady hotových výdajů dle ust. 151 odst. 3 o. s. ř. a vyhl. č. 254/2015 Sb., za vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání, celkem 600 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Proti výroku o nákladech řízení **není** dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.)

Praha 5. prosince 2019

JUDr. Markéta Wildová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Abrahámová.